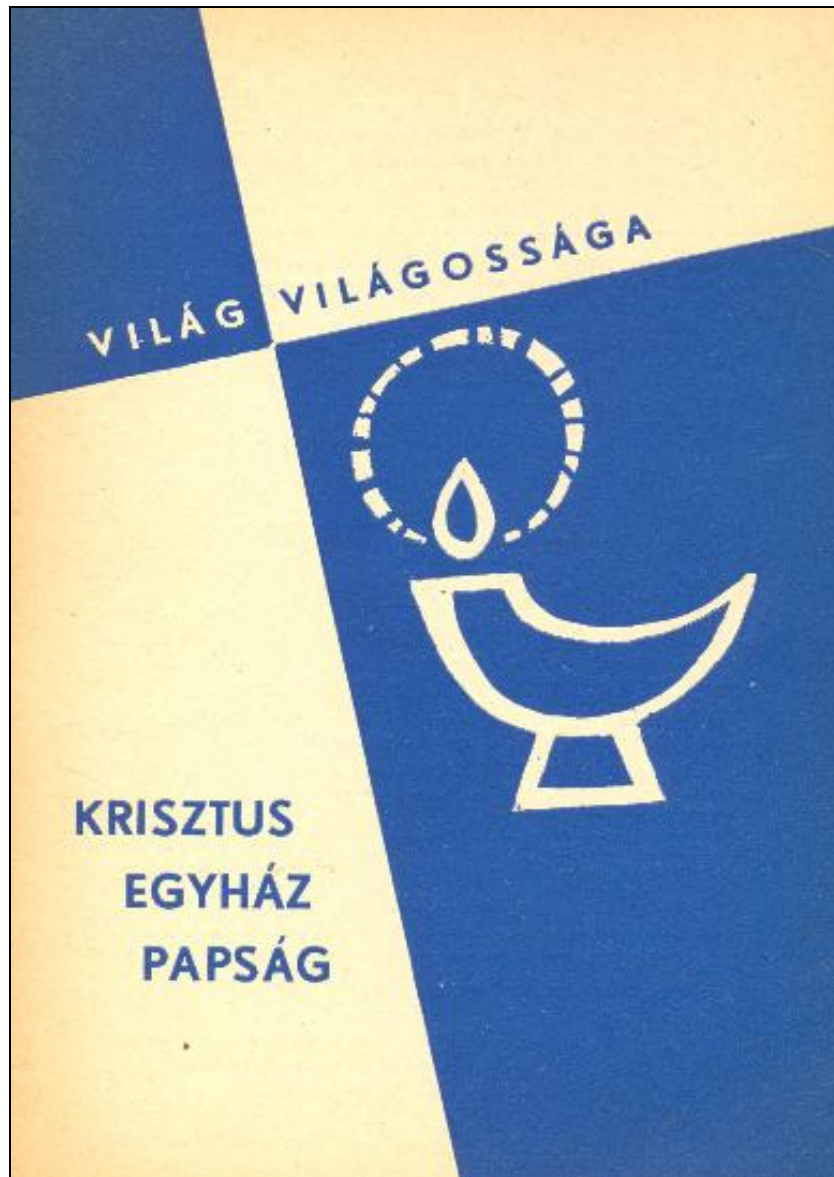

Schnattner Szigfrid

Krisztus, Egyház, papság

mű a Pázmány Péter Elektronikus Könyvtár (PPEK)
– a magyar nyelvű keresztény irodalom tárháza – állományában.

Bővebb felvilágosításért és a könyvtárral kapcsolatos legfrissebb hírekért
látogassa meg a <http://www.ppek.hu> internetes címet.

Impresszum

Schnattner Szigfrid
Krisztus, Egyház, papság

A könyv elektronikus változata

Ez a publikáció az azonos című füzet második, változatlan kiadásának elektronikus változata. A füzet 1957-ben jelent meg az Opus Mystici Corporis kiadásában. (Az első kiadás az Actio Catholica gondozásában jelent meg Budapesten, 1948-ban.) Az elektronikus változat Valentiny Géza prelátus úr, az Opus Mystici Corporis vezetője, engedélyével készült. A füzetet lelkipásztori célokra a Pázmány Péter Elektronikus Könyvtár szabályai szerint lehet használni. Minden más szerzői jog az Opus Mystici Corporisé.

Tartalomjegyzék

Impresszum	2
Tartalomjegyzék	3
Bevezetés	4
Krisztus kell, de Egyház nem.....	5
Egyház kell, de a papság nem.....	7
Krisztus rendelte a papságot	9
Krisztus akarta az Egyházat	11
Krisztus az örök Főpap	13
Ki nekünk Krisztus?.....	15

Az első kiadás címlapja

Bevezetés

Krisztus, Egyház és papság, három fogalom, három valóság, mely a legszorosabban együvé tartozik. Egyik a másik nélkül elképzelhetetlen. Krisztus, Egyház és Krisztus Egyházának papsága úgy tartozik össze, mint egybetartozik a templom, a templomban lévő szentségház és a szentségházban lakozó szentségi Üdvözítő. Csak erőszakkal és hamis mesterkéeltséggel, gonosz fondorlattal lehet megbontani Krisztusnak, az Ő Egyházának és a krisztusi Egyház papságának hármasságát, amely egyazon gyökérből táplálkozik, egy és ugyanazon töről fakad, egy forrásból csörgedezik és úgy ölelkezik egymásba, mint az édesanya, a gyermek és a kettőjük szeretete.

Vagy nézzük: aranyárga, finom bor van egy kristálytisztá edényben; használható, élvezhető csak úgy lesz, ha van valaki, aki azt kiönti, kiosztja. Nos, az aranyárga finom bor jelentse Krisztust, a kristálytisztá edény, mely magába foglalja, jelképezzé az Egyházat, és aki ezt számunkra közvetíti, mintegy kiosztja: ez a krisztusi papság. Hiába van edény, ha nincsen abban tartalom. Hiába az edény a tartalmával együtt, ha nincs, aki azt kiöntse. A tartalom (*Krisztus*) mindig a legtökéletesebb, maga a mi Urunk és Istenünk; a tartalom foglalata Isten remek alkotása, Jézusnak titokzatos teste (*az Egyház*), és van, aki a tartalommal nekünk adja, nyújtja hozzánk, hozza, közli velünk (*papság*).

Pap nélkül...

Csak a krisztusi papság hivatott arra, hogy a nép kincsévé tegye az Egyházban titokzatosan működő Krisztust. Krisztus az Isten Fia, nemcsak az Egyházat adta nekünk, hanem a papságot is. Krisztus maga is pap volt, Egyházunk örök Főpapja. Mennyire nincsen igazuk tehát azoknak, akik azt mondják, hogy ők jó keresztények, jó katolikusok. Krisztus-hívők, de „valahogy nem bírják” az Egyházat, „nem bírják” a papokat. Csodálatos kereszténységet akarnak ezek kialakítani. Vallásosak akarnak lenni Egyház nélkül, hívők, papság nélkül. Mit csinálsz Krisztus Egyházában, ha ott nincsen pap!? Pap nélkül üres az áldozati oltár, pap nélkül nem ég az öröklámpa, pap nélkül poros a misekönyv, pap nélkül pókok szövik hálójukat a tabernáculumban. Amit Isten, a maga végtelenül bölcs előrelátásával jónak látott összekapcsolni (Krisztus, Egyház, papság), ember a maga kis véges eszével ne akarja szétbontani. Hiábavaló mesterkedés. Erőszakos akadékoskodás. A történelem folyamán történt sok hiábavaló kísérletezés, de egyik sem sikerült és nem is fog soha!

Mégis, röviden vegyük sorra a szokásos, gyakran hallható ellenvetéseket, és nézzünk szembe velük.

Krisztus kell, de Egyház nem

Ez olyan kijelentés, hogy víz, bor kell, de edény nem. Képtelenség ezt még el is gondolni. Az Egyház Krisztus helyettese, munkájának folytatója.

Munka kell, de munkás nem kell? Az Egyház annyira szükséges, hogy még pótolni sem lehet semmivel. Az Egyház nem valami műanyag, nem, hanem magának Krisztusnak titokzatos teste.

Azt mondhatjuk tehát, hogy Krisztus és az Egyház – egy. Ha kell az egyik, ugyanakkor szükségképpen kell a másik is. Ha virágot akarok szakítani, kell, hogy vele együtt legyen az illata is. A kettő egymástól elválaszthatatlan. Krisztus pap volt, papi tevékenységet folytat tehát az Egyház is. Krisztus szent, szent tehát az Egyház is. Krisztus örök, örök tehát az Egyház is. Aki üldözi az Egyházat, üldözi Krisztust is, aki szereti az Egyházat, szereti Krisztust is, aki az Egyházra hallgat, Krisztusra hallgat, aki hű és engedelmes tagja az Egyháznak, hű és engedelmes gyermeke Krisztusnak is. Amint Krisztus nélkül érthetetlen az egész kereszténység, éppúgy az Egyház nélkül tarthatatlan az egész kereszténység.

Mire tanít az Egyház?

Közönséges önbecsapás azt mondani tehát, hogy nekem kell Krisztus, de nem kell az Egyház. És miért nem kell?

Azért, mert mint jószágos édesanya ölel szívére már a keresztelésedkor?

Azért, mert szüntelenül a jóra, a szépre, az igazra tanít?

Azért, mert imádkozik érted, még haláloed után is, amikor pedig talán már senki sem emlékezik meg rólad?

Azért, mert mindig csak szeretni tud, még azokat is, akik bántják, amint Jézus is szerette a kereszt körül tülekedő csúfolódókat.

Miért idegenkedsz az Egyháztól? Talán, mert az állam fölé akar kerekedni? Soha! Csak támogatni, segíteni akarja az államot, hisz olyan erkölcsi értéket termel a polgárok szívében, amiket az állam a maga erejéből nem tud kitermelni.

Mire nevel az egyház?

Az Egyház becsületes állampolgárrá akar nevelni, azért mondja már az iskolában a gyermekeknek, hogy imádkozzatok, ne haragudjatok, és ne lopjatok, ne paráználkodjatok, és ne káromkodjatok, legyetek megbocsátók és tisztelettudók, nos, nem így válnak a gyermekek majdan derék, becsületes, megbízható, jóra való, jellemes honpolgárokká? Csak kelljen nekünk, nagyon is kelljen az Egyház, mert ha ez nem kell, Krisztus sem kell, és ha Krisztus sem kell, ugyan miért vagyunk egyáltalában keresztények? Miért tartozunk ahhoz a 400 milliós nagy társasághoz,¹ melynek egy a hite, egy a feje: Krisztus. Fej nélküli társaság akarunk lenni? Vagy törzsnélküli fej?

Krisztus itt élt vagy kétezer év előtt a földön. Tudom – szépen beszélt, de hallom-e én ezt a gyönyörű tanítást ma is? Bűnbocsánatot hirdetett, de hol részesülhetek abban? Hol él ma is ez a Krisztus? Hol a közösség, ahol Ő dolgozik, ahol Ő az Úr, Ő a Fő? Hát csakis az Egyházban, mégpedig az apostoli, általános, szent, katolikus Egyházban. Ha Krisztus kell, de Egyház nem, hát olyasvalamit beszélsz, mintha a fej kellene, de a törzs nem! Abszurdum. Mintha azt mondaná valaki, hogy a betű kell, de a papír nem! Krisztust, egész tanítását lehetetlen még csak elgondolni is Egyház nélkül.

¹ A könyv írásának ideje 1948 (PPEK).

A katolikus Egyház, Krisztus egyetlen Háza, ahol a lakók egy nyelvet beszélnek: a szeretetét, ahol egy szív dobog: Jézusé, ahol egy az Úr: Krisztus.

Egyház kell, de a papság nem

Ez pedig olyan, mint a fából vaskarika. Étél kell, de szakács nem kell? Gyümölcs kell, de fa nem kell? Épület kell, de kőműves nem, bútor kell, de asztalos nem, ruha kell, de szabó nem kell?... Ha nem kell a pap, nem kell a templom sem, nem kell a szentmise, a gyónás, nem kellene a szentségek sem. Főlöles az Egyház akkor, szükségtelen maga Krisztus is. Mint a láncszemek kapcsolódnak egymásba: Krisztus, Egyház, papság.

A kereszténységnek ez a papság az Istentől rendelt vezetője. Ez még nem „papi uralom”! A hadseregnek a tisztikar a vezetője, természetesen. Egy-egy hivatalé a hivatalfőnök, ez is magától értetődő. A tisztviselőtársadalomnak, a rendőrségnek, a postának, vagy a vasútnak megvan a maga vezető, igazgató, irányító rétege, nos, a kereszténységnek nincs, vagy egyesek szerint nem lehet? Igenis, hogy megvan, és ez a papság, a Krisztusi papság.

A lelki hatalom kulcsa

Akinél a kulcs, azé a ház fölötti hatalom. Az Egyház kulcsait Krisztus kifejezetten első papjára bízta. Akire van bízva a nyáj, annak van joga azzal rendelkezni. Krisztus kifejezetten első papjára ruházta az Ő nyája, hívei fölötti hatalmat. Aki tehát Krisztushoz akar jutni és Egyház nélkül, pap nélkül, az nem tudja mit beszél, és ezenkívül gonosz, mert meg akarja hamisítani a kereszténység szerkezetét, amelyet pedig Krisztus állapított meg, akinek pedig adatott minden hatalom a földön és a mennyben.

És az állam...

Az Egyház arra tanítja híveit, hogy az állam rendelkezéseit, törekvéseit, ha azok az isteni törvénnyel nem ellenkeznek, tartsák tiszteletben. Éppúgy kell a híveknek tiszteletben tartaniok az Egyház jogait, rendelkezéseit, amelyeket az Egyház magától Krisztustól kapott, és ezek között van a papságnak kiváltsága, tisztelete. Meg is adja ezt jó népünk Krisztus papjának! Igenis tiszteli, becsüli, azzal a tisztelettel övezi, mely Krisztus helyettesét megilleti.

Chilében „*élő Krisztus*”-nak nevezik a papot! És joggal. Jellege, munkája – krisztusi. A pap munkájában sok van, amit elvégezhet más is. Így pl. az előimádkozást elvégezheti az előimádkozó. A délutáni litániát a karnagy. A hitoktatást a tanítónő. A prédikálást a levita. A temetést elvégezheti a kántor, a keresztelést szükség esetén akárki. De ha nincs pap, nem lehet szentmise, nem lehet szentgyónás. És ha nincs szentmise, hát nem lehet Oltáriszentség, nem lehet szentáldozás.

Oltár, pap nélkül

Valahol, egy nagyon eldugott kis tanyán, ahol sehol a közelben nem volt templom, történt egy nagyon furcsa, de jellemző eset. Volt valahol egy szentségmutató, szép, aranyos monstrancia. A jámbor asszony nép tett bele egy fehér, kerek papírt, és szépen feldíszítve oltárfélére helyezték, és előtte imádkoztak. Zengték, énekelték a szebbnél-szebb szentségi énekeket, hogy így csillapítsák lelkük éhségét a nagy „Szentség” után ... Különös, igen furcsa eset; de mutatja, hogy ha nincs pap, hát nincsen Jézusunk, nincsen Krisztusunk, mert nincsen Oltáriszentségünk, Eucharisziánk.

Ezt nem pótolhatja senki, ezt nem készítheti sem az előimádkozó, sem a karnagy, a tanító, vagy bármely civil ember. Senki imádásra nem teheti ki, csak a pap, aki hatalmat kapott

pappászentelésekor arra, hogy a kenyeret és a bort a szentmisében átváltoztassa Jézus szent testévé és vérévé.

Én téged feloldozlak...

És nincsen szentgyónás pap nélkül! Hiába mégy oda a sötét gyóntatószékbe, hiába térdelsz le és bűnbánóan vered a melled, hiába sorolod el bűneidet, ha nincs ott a bírói hatalommal rendelkező, föloldozásra jogosított pap, nem hallasz egy bátorítást, vigasztaló igét, nem hallod a megbocsátó szavakat: Én téged feloldozlak ... menj, és többé ne vétkezzél.

Ugye, mindezt meggondolva, be kell látnunk, hogy mennyire okosan, előreláthatóan intézkedett a mi Főpapunk, Jézus Krisztus, amikor Egyházat alapított, és papságot rendelt. Az első papoknak azt mondta Jézus Krisztus: „*Aki titeket hallgat, engem hallgat, és aki titeket megvet, engem vet meg*”. Ha ítéletet hirdetnek a bíróságon, a magyar állam nevében történik az ítélethirdetés, és a bíró, bár nem azonosítja magát az állammal, mégis, aki vele szembehelyezkedik, magával az állammal helyezkedik szembe.

Elhíhetjük, hogy aki a Krisztustól rendelt papsággal helyezkedik szembe, magával Krisztussal kerül ellentétbe. Amit megkötnék a papok itt a földön, meg van kötve ott fenn a mennyekben is, és amit feloldanak, fel van oldva a mennyekben is. Ezt a rendelkezést megint Krisztus Urunk adta és kifejezetten a papok Fejének, Legelsejének, az első Pápának, az Ő helyettesének és mindenkori utódjának. A papok csakis az Egyházban gyakorolják ezt a hatalmukat.

Amint tehát Krisztus nélkül nincsen Egyház, Egyház nélkül nincsen papság. Kell tehát Krisztus, kell az *Egyház*, de kell a *papság* is.

Krisztus rendelte a papságot

Krisztus főpap, Ő akarta az Egyházat. Azonban így még nem éri el a szervezet kitűzött célját. Kell még papság, mintegy közvetítők ember és Isten között, összekötők ég és föld között, hidak az itteni és másvilág között. Ők azok, akik a színbort (Krisztus) a kristálykancsóból (az Egyház) közvetítik az emberek, a hívek felé.

Feladatuk igen fontos, méltóságuk nagy. Krisztus Urunk az első papokat barátainak nevezte (Jn 15,15), akik elé végtelenül fontos célt tűzött ki: *elmenvén, gyümölcsöt teremjetez és a ti gyümölcsötök megmaradjon.* (Jn 15,16)

Krisztus nagyon jól tudta, hogy az első papok meghalnak, mégpedig keserves halállal, azt akarta tehát, hogy az intézmény megmaradjon és gyümölcsözzék – a világ végezetéig. Krisztus csak az apostolokat szentelte papokká, csak nekik és így utódaiknak adta a hatalmat, hogy áldozatot mutassanak be, hogy a szentségeket szolgáltatassák ki és hirdessék az Evangéliumot, prédikálják az Igét és tanítsák a népet. Papság nélkül nem tudna megvalósulni Krisztus rendelkezése: az emberek üdvözítése az Egyház által.

Az Egyház tisztikara

A papság olyan, mint a tisztikar az Egyházban, Krisztus a Fő, a Vezér, a többi hívek a csapat, Krisztus és a hívek között van a papság. Az Egyházban ugyanis hármass tevékenység van: *Krisztusé, apostoli és a híveké.* Az apostoli tevékenység a papság tiszte. A hármass tevékenységből vakmerőség és esztelenség volna kihagyni bármelyiket is.

Az Egyház ugyanis nem a papok dolga, hanem a *híveké* is. Amint a háború nemcsak a tiszték munkája, hanem az egyszerű legénységé is. A józan ész vezet rá bennünket arra, hogy Krisztus igenis rendelt valakit, aki bemutatja a szentmisét, aki keresztel, gyóntat, áldoztat, bérmál, házasságokat áld és betegeket készít a nagy útra, aki koporsókat és sírokat szentel, aki prédikál, hirdeti az Evangéliumot. Nos, ez a pap.

Emberek ők is...

Mindig az ég felé kellene mutatniok, néha, mikor a földön járnak, sárosak is lesznek. Néha gyengéknek látszanak, elfeledkeznek egy-egy pillanatra fönséges hivatásukról, de ne feledjük el, hogy *Szent Péter*, az első pápa, felszentelése és első áldozása napján tagadta meg háromszor Mesterét és a többi tizenegy is igen szomorúan viselkedett mindjárt felszentelése napján. Krisztus ezt is tudta jóelőre, mégsem tett másként, mégsem riadt vissza, mégsem változtatta meg rendelkezését, akarta, rendelte a papságot.

Emberek ők is, gyarlóságuk, gyengeségük kiütözik. De gondolják meg azok, akik oly különös kedvteléssel ócsárolják a papságot és annyi sok papi pletykát tudnak és szinte csak rosszat tudnak a papokról, hogy ezzel a cselekedetükkel csak Krisztus Urunk határozott rendelkezéseit gúnyolják. Nem láttatok még ügyvédet, aki aránylag könnyen megnyerhető pert elveszített, tudtok-e orvosról, aki végzetesen elhibázta a betegség kezelését, hallottatok-e patikusról, aki mérget adott orvosság helyett; nos, hát minden ügyvéd rossz, minden orvos és minden patikus gazember? ...

Jézus szerepében

A hívő ember, aki Krisztus Egyházának igazi és hű tagja, jól tudja, hogy bár a pap, talán az a gyenge, sőt bűnös pap keresztel, áldoztat, gyóntat – tulajdonképpen Jézus az, aki

prédikál, keresztel, Jézus terjeszti ki karját az áldásnál, Jézus bocsátja meg a bűnöket. Gárdonyi Gézánál olvastam, hogy azt ajánlja fiainak: minden papnak ismeretlenül is köszönjétek, mert úgymond az író: még a papok között van a legtöbb becsületes ember.

Sokra kötelez ez a becsületesség, nemcsak a templomban, az oltárnál, hanem a gazdasági, szociális és társadalmi élet minden vonatkozásában, sőt még a politikában is. Az Egyház mindig hibáztatta, ha a pap olyan politikát folytat, amellyel meggyűlölteti a papi reverendát és elhanyagolja az első feladatot: a lelkek gondozását.

Pap ne politizáljon!

De ha a keresztény katolikus érdek kötelezi a papot, akkor igenis kötelessége pártpolitikával is foglalkozni, de mindig a templomon kívül. A háború előtti választások alkalmával történt: a megválasztott képviselő bevonult győztesen a faluba. A főtéren üdvözölték kortesei. A falu papja és vele együtt a többiek nem támogatták annakidején szavazatukkal a képviselő urat. Azért most a győztes honatya ökölbe szorított kezét rázta és fenyegetett a plébánia felé: Azt üzenem a papnak, hogy ő csak mutassa a mennyország felé vivő utat, a földi boldogulás útját majd mutatom én! ... A plébános úr, mikor ezt hírül vitték neki, csak mosolygott. Nemsokára egy közgyűlés volt, ahol a képviselő úr barátai voltak a vezetők, a hangadók. Elszámolni kellett volna, s kiderült, hogy több mázsa gabonáról nem tudnak. A fenyegető ököl ismét a magasba lendült: a verebek hordták ki a magtárból a hiányzó mennyiséget!

Ezen már mosolyogni sem lehetett. De gondolkozni igen, hogy miként mutatják az ilyen pártpolitikusok az utat, a boldogulás útját a cimboráiknak, de nem a népnek! *Ne féltsük Krisztus politikájától a népet!* Ez a politika a keresztény életfelfogásnak akar megillető helyet biztosítani a családban, az ifjúságban, az egyesületi életben, a sajtóban, a törvényhozásban és az államvezetésben is.

Csak a templomon kívül!

A templomon kívül politizáló reverendás Krisztus papja azt hirdeti, hogy Krisztus úr, nemcsak a templomban és a gyerekszobában, de elveinek érvényesülnie kell a gyárakban, a társadalmi, sőt a gazdasági életben is. Krisztus nemcsak a templom, az oltár számára alapította a papságot, de a közélet számára is. Krisztus is nemcsak a templomban prédikált, hanem az utakon, tereken, tengeren, falvakban, a hegymagaslatokon, sőt parancsot adott, hogy Evangéliumát még a háztetőkön is hirdetni kell a papságnak.

Krisztus az egész, a teljes élet számára rendelte a papságot, hisz a papok által hirdetett tanoknak úgy kell átjárniuk az életet, mint a kovász áthatja az egész kenyeret.

Krisztus akarta az Egyházat

Az Evangéliumból világosan kiolvasható az Üdvözítő Krisztus akarata, hogy legyen Egyház, amely az embereket legbiztosabban vezesse az örök üdvösségre. Krisztus állandó működése itt a földön nem volt egyéb, mint a lelkek megmentése, Istenhez vezetése, szóval üdvözítése.

Jézus isteni munkája nem érhetett véget a mennybeszállás tényével, az Isten országának szüntelenül terjednie kellett a földön, nem ismerhet térbeli korlátot. Jézusnak állandóan működnie kell valamiféle szerv, hivatal, valamely intézmény útján és ez nem más, mint az Egyház. Az Egyház Jézus Krisztus megváltó működésének hivatala, az igaz tanítás iskolája. Az Egyház Jézus Krisztus megváltó működésének szükségszerű következménye. Éppen az Egyház által lett Jézus Krisztus az emberiség üdvözítőjévé.

Hogy valaki üdvözül-e, vagy nem, annak feltételeit Jézus rábízta az Egyház lélekkormányzó, megszentelő és igehirdető munkájára. Jézus nem a keresztyénséghez kötötte az üdvözülés lehetőségét, az örök boldogság elérését, hanem az Egyházhoz. Jézus nem is alapított keresztyénséget, de igenis akarta, alapította az Egyházat. Az Egyház nélkül nincs is keresztyénség, amint bokor, vagy fa nélkül nincsenek levelek, amint szülők nélkül nincsenek gyermekek.

A keresztyénség szentségében az Egyház befogad bennünket tagjai sorába, bekapcsol abba a titokzatos vérkeringésbe, amellyel az élő test részeivé válunk. Jézus ezt a szentséget tette az Egyház ajtajává. Mint a házba csak az mehet, aki a kapun, vagy rendes úton-módon jut be, úgy az Egyház épületébe, vagyis Jézus nyájának tagjai közé sem juthat be olyan valaki, aki meg nem lenne keresztyelve. Hiába menne valaki enélkül gyónni, áldozni, bér málkozni. Ez Jézus Urunk határozott akarata. Ezen senkinek sincsen joga változtatni.

Az Egyház papok találmánya?

Nem emberek akarták az Egyházat, nem is a papok találták ki. Aki ilyesmit mond, nem olvasta a Szentírást, annak fogalma sincs Jézus akaratáról. Ha nem volna Egyház, a keresztyénség már régen eltűnt volna a föld színéről. Akik az Egyházat támadják, az Egyházat üldözik, voltaképpen magát Krisztust támadják, magát az Üdvözítőt üldözik.

Csak az a szomorú részünkre, hogy ezek a támadók, ezek az üldözők legtöbbször meg vannak keresztyelve, Jézus nyájának tagjai közé számítottatnak, hozzátartoznak szorosan az Egyházhoz. Szeretnék ledönteni gőgös elbizakodottságukban és nehéz felfuvalkodottsággal azt, amiről azt írja az apostol, hogy „*az igazság oszlopa és szilárd alapja*”. (1Tim 3,15) Olyasmire vállalkoznak, amire józan ésszel alig lehet.

A viharban...

Hisz kétezer esztendőnek nem sikerült, pedig mennyi áskálódás, mennyi, de mennyi üldöztetés, aknamunka, alattomos orvtámadás folyt az Egyház ellen. A viharok csak edzettebbé tették ezt az Egyházat, az üldöztetések csak még jobban kibontották a benne rejlő isteni erőt, az aknamunka csak hősibbé fokozta ellenállását. Nem gondoljuk, hogy valami nagy dolognak kell annak lennie, aminek ilyen fönséges és nagyszerű élethivatása van?

Ha az Egyház létezése nem magának Krisztusnak akarata lenne, elhihető, hogy kibírta volna kétezer esztendőnek annyi támadását? Nehéz lenne ezt pusztán emberi ésszel elégségesen megmagyarázni. Éppen ezért mindig féljünk azoktól, akik hamis álokoskodással fitymálják rendelkezéseit.

A Szeplőtelen Egyház

Ne feledjük, ezek voltaképpen *magát Krisztust* fitymálják, magának Jézusnak a rendelkezéseit kritizálják. Hiszen az Egyház magának Krisztusnak a titokzatos teste. Szent Pál szerint Krisztus annyira szerette az Egyházat, hogy önmagát adta érte. S vannak, akik annyira sem szeretik, amennyire egy jóbarátot, egy kedves ismerőst, vagy rokont illenék szeretni. Dacosan lázadoznak, felelnek, gorombán visszabeszélnék annak az Egyháznak, amely mindnyájunk Édesanyja. És ez a gyönyörű hivatása Jézusnak határozott akarata. Megbecsülés, gyermeki szeretet, hálás tisztelet, ragaszkodás helyett olcsó kritika, fenyegetés és nem ritkán durva kirohanás az Egyház ellen.

Vádolják Jézus szent és szeplőtelen jegyesét, hazug rágalmak özönével árasztják el azt az intézményt, amelyet maga a Főpap, Krisztus tett dicsővé, hogy *sem folt, sem ránc, sem más efféle ne legyen rajta*. (Ef 5,27) És a támadások pergőtüzében elfeledkeznek arról, hogy mit tett ez az Édesanya, ez az Egyház az emberiségért, vétkes és bűnös tudatlanságból, vagy talán merő rosszakaratból letagadni próbálják napfényként ragyogó érdemeit és főként elfelejtik azt, hogy homlokán ott ragyog a felirat: *Jézus akarta az Egyházat!* Jézus akaratából vagyok és leszek mindörökre!

Krisztus az örök Főpap

Krisztus Urunk már megtestesülésekor megkezdte örök főpapi működését. Az íráskor szavaival szólta e világba lépésekor: „áldozatot és ajándékot nem akartál, de testet alkottál nekem; égő és bűnáldozatok nem tetszettek neked. Akkor mondtam: *íme eljövök*”. (Zsid 10,6–7) És eljött az Atyának egyszülött Fia, a második isteni Személy és érettünk emberré lett. Megkezdte itt a földön papi hivatását teljesíteni. „Íme eljövök, hogy megcselekedjem, Isten, a te akaratodat.”

Mikor teljesíti a pap igazán hivatását? Akkor, ha imádságával *közbenjár* Istennél, akkor, ha *hirdeti* Isten akaratának teljesítését és az örök, isteni igazságokat, ha *áldozatot mutat be* azért, hogy ezzel az áldozattal engesztelje, dicsőítse és imádja az Istent és így biztosítsa az emberiség számára Isten áldását, Isten áldásának teljességét, az örökéletet.

Nos, ki tette ezt meg a lehető legtökéletesebben itt a földön? Krisztus. *Az örök Főpap*.

Krisztus Urunk egész élete imádság volt itt a földön. Egész éjszakákat végigimádkozott, semmi fontos feladat teljesítéséhez nem fogott imádság nélkül. Nem Krisztusnak volt erre az imádságra szüksége, nem, hanem nekünk. Példát adott, hogy miként Ő cselekedett, mi is úgy cselekedjünk. Krisztus volt és Krisztus lesz a nagy Közbenjáró az Atyánál, hisz Ő az Atyának Fénye, mint Jézus nevére szóló litánia nevezi. Nemcsak hirdette Isten akaratának teljesítését, de maradéktalanul végre is hajtotta. Ha a vasárnapi evangéliumok részleteiben halljuk, hogy Krisztus halottat támaszt, bűnt bocsát, ördögöt űz, betegeket gyógyít, példabeszédeket mond, mindez a szó szoros értelmében papi tevékenység. Jézus élete elmondja nekünk, milyen nagy és milyen hatalmas, milyen jó és milyen igazságos és irgalmas az Isten, az egész világnak Ura és a mi mennyei Atyánk.

A golgotai áldozat

Krisztus, mint szent Egyházunk Főpapja, főpapi tevékenységének tetőpontjára akkor érkezett, amikor a Golgotán bemutatta keresztáldozatát, mikor mennyei Atyjának feláldozta magát. Az emberiség bűne a lázadás volt. Isten ellen, Isten jogai, Isten szent felsége ellen. Ez halált érdemelt. A halált a mi Főpapunk, Jézus Krisztus szenvedte el. Krisztusnak, az Istenembernek halála a legnagyobb megalázkodás volt Isten előtt. De ez a halál nem győzedelmeskedett Krisztus Urunkon. Dicsőségesen feltámadott, felméné a mennyekbe és ott ül a mindenható Atyaisten jobbján.

Ahogy Szent Pál apostol mondja: „*Olyan főpapunk van, aki a Felség trónjának jobbján ül az egekben*”. (Zsid 8,1) Krisztus itt folytatja papi működését. Imájával *közbenjár* értünk az Atyánál, hisz az egész földi élete is imádság volt és örök áldozatának örökös megújításában, a szentmisében is segít rajtunk, egész Egyházán és „*üdvözítheti azokat, akik általa Istenhez közelednek, mert mindenkor él, hogy érettünk közbenjárjon*”. (Zsid 7,25)

A Fő és a tagok

Krisztus örök Főpap, örök közbenjárónk, örökös Jótevőnk, legjobb barátunk, egyedüli vigasztaló öröme népünknek. Minden papnak Ő a legelseje, az egész emberiség Feje. Maga az Isten akarta, hogy egyszülött Fia az emberiség Főpapja legyen.

Már a jövendölések, mint örökös Főpapról beszéltek a Messiásról. Papi tevékenysége határozza meg a legjobban megváltói működését. Szent Pál apostol azt írja az efezusbeli egyházközség híveinek, hogy Isten megtette Krisztust „*mindenekfelett az Egyháznak fejévé, mely neki teste*”. (Ef 1,22)

Krisztus, mint Főpap, egészen hibátlan és teljesen tökéletes áldozatával kiengesztelte Istent és a megingott világrendet helyreállította, hogy Isten dicsősége végtelen fényben tündököljön.

Krisztust pappá teszi az istenség egész teljessége. Papi méltóságát emberi természetében hordozza, papi felavatása akkor történt, amikor az első Gyümölcsoltó napján Názáretben az Ige megtestesült.

Ki nekünk Krisztus?

Az élő Isten fia.
A második isteni Személy.
A testté vált Ige.
Érettünk emberré lett Isten.
Itt járt a földön, tanított, szenvedett, értünk meghalt.
Nem hagyott bennünket árván, köztünk maradt az Oltariszentsegben.
Törődik velünk, nem vagyunk elhagyottak.
A keresztségben rám tette kezét, lefoglalt magának.
Eláraszt szeretetével, elhalmoz kegyelmével, teljesen magához kapcsol.
Krisztus nemcsak Jó Pásztor, Gondviselő, Oltalmazó, de rendelkező Urunk is.
Intézkedései, parancsai kötelezőek.
Engedelmesen meghajlunk előtte.
Ő tudja, mit miért tett.
Isten volt, mindent előre látott és mindent a lehető legjobban tett.

Mi nekünk az Egyház?

Továbbélő Krisztus.
Krisztus titokzatos teste.
Krisztus alapította: kizárólagos, egyetlen és szükséges intézmény.
Krisztus önmagának teljességét adta az Egyháznak.
Krisztus garancia arra, hogy Isten színtiszta igazsága élt és soha meg nem fogyatkozik az Egyház szavában, tanításában.
Krisztus és az Egyház: egy!
Ahol Isten, ott van Krisztus, ott az Egyház.
Az Egyházon kívül nincs üdvösség.
Az Egyház lélekezete Krisztus lelkéből való.
Az Egyház szent és szeplőtelen jegyese Krisztusnak.
Az Egyházra hagyta az üdvözülés feltételeit a világ Üdvözítője.
Minden hívő Édesanyja.

Mi nekünk a papság?

Krisztus munkatársasága.
Az egyházi rend szentségének emberei.
Isten eszköze.
Maga Jézus választotta ki erre azokat, akiket akart. Papokká tette.
Kiemelte őket a családból, a társadalomból, a tömegeből.
Az Isten rabjai.
Az apostoli munkát folytatják tovább, Krisztus megbízásából, az Egyház parancsai alapján, a világ végezetéig.
A nehéz, de gyönyörű hivatás magányos emberei.
A nép legjobb barátai.
Krisztus akarta az Egyházat, Krisztus rendelte a papságot.

Valami hiányzott...

Légitámadásnak esett áldozatul Isten háza, a templom. A szó szoros értelmében kő kövön nem maradt. A földdel lett egyenlővé minden. Eljött az éjféli szentmise ideje. Összejött a nép a bombatölcsérek és ásító kráterüregék körül, némán, szótlánul elhelyezkedett. Ünnepi hangulat ülte meg a lelkeket, ez a lélek kiragyogott a sok emberarcon. Elmúlik éjféli, elmúlik egy óra, nincsen pap. Nincsen, aki az összehevenyészett oltárhoz lépjen, aki *Dominus vobiscum*-mal üdvözlje az összegyűlt népet, nincsen, aki imádásra mutassa a megszületett Jézus fehér testét. Valami nagy akadály jött közbe ... A kántor, a kar, az emberek tanácstalanul néznek egymásra. Mit tegyünk? Várjunk? Úgyis hiába már. Elküldjük a népet? Ne. Elkezd a kántor: Krisztus Jézus született, örvendezzünk ...

A nép énekl, buzgón, örömmel, teli szívvel, hogy: *Néki örömeinket lengedezzünk ...* mintha menne tovább a mise. Úrfelmutatás utáni ének, áldozás után, aztán kimenőre. Vége. Elmennek. Hazaballagnak. Mintha mise lett volna. Pedig nem. Hiába gyűlt össze a nép, hiába énekelt, valami nagyon hiányzott ...

Nem volt *templom* (Egyház), nem volt *Krisztus* (Oltáriszentség), mert nem volt *pap!*

Íme, mennyire szorosan, szétválaszthatatlanul összetartozik Krisztus, Egyház, papság. Egyik a másik nélkül elképzelhetetlen.

Isten nélkül nincs vallás; Krisztus nélkül nincsen Egyház; papság nincsen Egyház nélkül, Krisztus nélkül. Becsüljük sokra ezt a szent összetartozóságot, hiszen maga Isten akarta ezt a szent hármasságot: **Krisztus, Egyház, papság.**